

1. Jakt

jaaväät

merele

NIKLAS AHNBERG

WSOY

Niklas Ahnberg

Isät jäävät merelle

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© NIKLAS AHNBERG JA WSOY 2021
ISBN 978-951-0-44762-8
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
PAINETTU EU:SSA

För er

Toukokuu

1

KUN VIIMEINEN saari katosi kokonaan näkyvistä, lokki alkoi raakkaa. Nyt joka suunnassa aaltoili avomeri. Välillä vaahtopäät osuivat veneen kylkeen niin, että suolaista merivettä ropisi pieninä pisaroina kannelle. Taivaalla ei ollut pilviä muutamaa venytetyn hattaran näköistä haituvaa lukuun ottamatta.

Benjamin nousi tärisevin jaloin seisomaan istuinlaatikossa. Lokin varjo välähti kannella, kun se pyöri maston yläpuolella. Hän otti kiinni haruksesta ja yritti nähdä, minne lintu katosi. Sen oli täytynyt lähteä seuraamaan venettä viimeiseltä saarelta, muuten se ei olisi tullut näin kauas.

Lokkia ei näkynyt missään ilmansuunnassa.

Neljän hevosvoiman perämööttori pärisi tasaisesti, vaikka aallokko keinutti natisevaa, puurakenteista purjevenettä. Folkbåt oli vanha. Sen viininpunainen purje oli sidottu puomin ympärille laiskasti, lepuuttajat pomppivat, haukkasivat välillä vettä, tömisivät kylkiin aaltojen keinnuttaessa venettä ylös ja alas. Toivottavasti paatti kestäisi perille, Benjamin ajatteli.

Plotteri piirsi pilkkuja ruudulle, osoitti kohti Kökarin saarta. Kun vesipisaroita lensi laidan yli plotterin päälle,

Benjamin mietti kajuutassa olevia vanhoja merikortteja, joita hän ei ollut ottanut muoveista vielä kertaakaan koko matkan aikana.

Auringon kirkkaus särki Benjaminin punoittavia silmiä, merituuli oli kuivattanut ihon hilseileväksi. Hänen villapaitansa oli käynyt liian suureksi ja nukkaantunut. Parta oli kasvanut lyhyestä sängestä sentin mittaiseksi risukoksi, ja huulilla maistui jatkuvasti suola. Kynsien alla oli kerroksittain mustaa, ja kynsinauhut olivat niin tummat, että ne näyttivät kuin tussilla piirretyiltä. Koko ajan läsnä oleva meren kohina turrutti aistit, ja periksiantamaton tuuli teki koko kehon kohmeiseksi.

Mikään ei tuntunut todelliselta, aivan kuin harmaa kangas olisi roikkunut hänen ja maailman välillä. Kun hän mietti viime viikkojen tapahtumia, hän ei edes muistanut mitä oli tehnyt, mihin kuluttanut aikaa. Sen hän muisti, että oli ollut pakko lähteä.

Tunteja myöhemmin, kun Kökar vihdoin tuli ulapan takaa näkyviin, moottorista kuului pitkä inisevä ääni ja se alkoi yskiä. Moottorista nousi vaaleaa savua. Benjamin hyppäsi peräkannelle polvilleen ja käänsi tehoja kovemmalle, mutta moottori rusahteli epätasaisesti, kunnes sammui kokonaan.

Benjamin potkaisi vahingossa kannella olevan köyden yli laidan ja oli kompastua vetouraan, mutta sai kiinni peräharuksesta. Hän koputti moottoria muutaman kerran jalallaan, yritti vetää sen uudelleen käyntiin, mutta se vain raksutti kuivasti kuin vanha moottorisaha. Polttoainesäiliö oli tyhjä. Hän kaivoi ankkurin peräkannen luukusta ja

heitti sen yli laidan. Juuri kuin mereen valuva köysi oli loppumassa, hän sai kiepautettua sen knaapin ympärille.

Levoton polvi hytkyi ja kantapää hakkasi tiikki puuta vasten. Lokki raakkui taas jossain yläpuolella, mutta vaikka hän yritti peittää auringon kädellään, hän ei nähnyt lintua, vain taivaan sekä varjon, joka välähteli jälleen kannella.

Benjamin meni hyttiin ja penkoi vaatekasoja, potki edetessään tyhjiä pulloja, tölkkejä ja säilykepurkkeja. Ne kolisivat epätasaisella lattialla, pyörivät veneen keinuessa. Hän löysi kaksi tyhjää valkoista polttoainekanisteria nurkista ja heitti ne keskelle lattiaa.

Kaikki aterimet ja muoviastiat makasivat likaisina altaassa. Laatikot olivat puoliksi auki, tyhjillään. Pentterin yläpuolella, pienellä puisella hyllyllä, seisoivat musta urna. Uurnan hopeinen kansi muistutti vanhanaikaista vastaanottotiskin kutsukelloa. Ruukkumaisen urnan alaosa oli päällystetty korkilla, se veti hänen katseensa puoleensa, odotti.

Kannelle palatessa moottori haisi palaneelta. Benjamin katsoi horisontin rikkovaa Kökarin saarta ja mietti, miksi isä halusi, että hän tulisi tänne.

2

KÖKÄRIN POHJOISPUOLELLA sijaitseva lahti kylpi aamuauringossa. Lahden toisella puolella oli vierasvenesatama ja toisella suojaisa niemi. Niemen keskellä oli Erikan lapsuudenkoti, eikä sinne päässyt autolla. Ei edes kävellen. Lahden yli oli tultava veneellä, mutta tiestä oli puhuttu niin kauan kuin Erika muisti. Kauan sitten piirrettiin tarkat suunnitelmat, joissa ajoreitti kulkisi talon takaa monta kilometriä metsän läpi. Silloin Erika oli ollut vasta viisivuotias. Tietä ei koskaan tullut, mutta suunnitelmat olivat yhä oleskeluhuoneen lipastossa. Erika oli takaisin saarelle muuttaessaan yrittänyt suositella niemellä asuvaa Noaa tien tekoon. Noasta oli tullut Erikalle läheinen ystävä, melkein kuin perheenjäsen, vaikka he eivät olleetkaan sukua. Mutta Noa oli itsepäinen, eikä mies katsonut tietä tarvitsevansa.

Erika sulki silmät ja kuunteli hymyillen, kuinka koko talo narahteli. Niin hän teki lähes joka aamu, kun hänellä oli hetki omaa aikaa. Aivan kuin lapsuudenkoti olisi elossa. Ajoittainen suhina, jonka Erika arveli tulevan yläkerrasta, oli kuin rakennuksen hengitys. Hän kuvitteli, että tuuli kulkeutui vanhan talon nurkista sisälle humisemaan. Olohuoneen kellokaapista kuului tasainen naputus. Hän

halusi joka päivä pysähtyä kuuntelemaan talon ääniä, koskettamaan sen karheita pintoja ja haistelemaan monikerroksisia hajuja.

Erika astui porstuaan, veti takkinsa vetoketjun kiinni ja laittoi kengät jalkaan. Ulko-oven viereen kasattu metrin korkuinen dekkaritorni pitäisi viedä kirpputorille, sen Erika oli päättänyt jo talvella, mutta siinä kirjat edelleen olivat.

Ulko-ovi vangitsi joka kerta Erikan huomion. Antiikki-ovi oli korvannut hajonneen. Oven, johon Pekka oli lyönyt kirveellä. Siitäkin oli kulunut jo viisi vuotta. Karmit rakennettiin uusiksi, ja uusi ovi löytyi niemen tarvikevarastosta, eikä kukaan tiennyt sen alkuperää. Valkoinen maali oli rapistunut. Erika ja Elias raaputtelivat sitä jatkuvasti, maalipalaset tippuivat kuin lumihuutalet porstuan lattialle. Myös Erikan vanhempi lapsi, Milla, näytti tykkäävän siitä, vaikka varhasteinin kiinnostus kaikkeen olikin lopahtanut kuin seinään. Elias innostui onneksi edelleen ihan kaikesta, ja poika rakasti olla ulkona tutkimassa kasveja ja kiviä.

Kahva oli salottispulin muotoinen ja sen päässä oli herneen kokoinen pyöreä nuppi. Kuluneen pinnan alta erottui vaalea metalli. Joskus kahva oli ollut sininen: nupin ja kahvan välissä näkyi vanhaa maalia. Hän ei ymmärtänyt, kuka haluaisi maalata niin hienon kahvan, ja vielä siniseksi. Mutta väriä hän ei halunnut hioa pois, koska maali oli tärkeä osa kahvan historiaa.

Erika laittoi oven hakasella kiinni seinään ja veti keuhkot täyteen varhaiskesän pistelevää ilmaa. Pilvet liikkuivat taivaalla kuin vanupallot lammikon pinnalla.

Talon edessä oli neljän istuttava harmaa puutarha-keinu, jossa vanhemmilla ja isovanhemmilla oli ollut tapana istuskella iltaisin ja katsoa Erikan tanssiesityksiä. Erika muisti vanhan mustan radion, jonka kasettisoittimella hän oli nauhoittanut musiikkia, ja tunkkaisen hajun vajassa, jossa hän oli salaa harjoitellut tanssikoreografioita.

Meidän tytöstä tulee tanssija, äiti kehuskeli tuttaville. Äiti oli iloinnut, että Erikan kävelykin oli keinuva, ja siitä lähtien kaikki mitä Erika teki, oli äidin mielestä tanssillista. Mutta Erika oli aina ollut lapsi, joka teki päinvastoin kuin vanhemmat odottivat.

Erika huomasi, ettei Noa istunut tapansa mukaisesti venevajalla muovituolissa. Noa istui siinä yleensä jalat suorina, koska polvet olivat jäykät. Kun Erika oli avannut kyläkaupan ja Noa oli auttanut häntä, Erika oli huomannut, kuinka huonokuntoiseksi mies oli oikeastaan tullut. Noa ei sitä itse myöntäisi. Yleensä mies oli vihreällä tuolilla niin kauan, kunnes Erika lähti kaupalle, minkä jälkeen Noa lähti ties minne touhuamaan omia asioitaan.

Tavallisesti Erika ei välittäisi, että Noa nukkui vielä, mutta he olivat sopineet, että tänään he menisivät varhain yhdessä kaupalle selvittämään, miten Erikan saaristo-kauppa voitaisiin pelastaa. Noa oli väläyttännyt, että hän voisi ehkä myydä muutaman mökin lahden toiselta puolelta ja kattaa sillä kaupan velkoja, mutta Erika tiesi, ettei se riittäisi, eikä lisärahoitus ollut pitkäaikainen ratkaisu. Kauppa täytyi saada ripeästi kannattavaksi, jo tänä kesänä.

Erika lähti ärtyneenä kohti Noan taloa. Polku oli kuin käärme: se kiersi ja kaarsi koivut, pensaat ja isommat kivet. Molemmilla puolilla kasvoi heinää, joka kutitti

Erikan paljaita pohkeita. Muutettuaan saarelle Erika oli ollut huolestunut punkeista, mutta nyttemmin hän ajatteli niitä harvoin. Ne olivat osa saariston elämää, eikä niistä ennen vanhaankaan purnattu. Hän tarkisti taskulampulla lasten taipeet joka ilta.

Matalan talon valkoiset seinät ja harmaa katto eivät sopineet niemen punamultatalojen joukkoon. Noa oli rakennuttanut uuden asumuksen muutama vuosi sitten, koska oli kyllästynyt askeettisuuteen. Talossa oli nykyaikaiset mukavuudet.

Ovi oli kiinni: Noa ei ollut kotona. Kun hän nukkui, hyönteisliuskat lepattivat tuulessa kuin serpentiinit, sillä ulko-ovi oli auki, jotta sisällä kiertäisi ilma. Muuten talo haisi vanhalta mieheltä.

Erika huhui ovelta, mutta Noaa ei näkynyt. Hän meni samaa tietä rantaan, jossa pohjoiseen osoittava laituri oli laho. Alun perin rakennelma oli maalattu mustaksi, nyt se näytti vain nokiselta, aivan kuin laituri olisi yritetty polttaa.

Erika pysähtyi. Noan vene oli poissa. Niin olivat venevajan nurkassa lojuvat verkotkin. Erika asteli varovaisin askelin laiturin päätyyn, joka keinui yhden vinon tukipuun takia.

Meri avautui niemen ja vierasvenesataman väliin. Aurinko heijastui rauhallisten aaltojen pinnasta kuin läkkipelistä.

– Lähti aikaisin.

Erika kuuli tutun äänen takanaan. Hilda sytytti tupakansa kyyryssä kolmella rykäisevällä sytkäriin vedolla. Hilda oli Noan serkku, lyhyt nainen, hiukset kuin vanhuksellä, vaikka hän oli vasta keski-ikäinen. Pisamat peittivät

kasvot, rintalastan ja käsivarret. Hän kutoi kangaspuilla räsymattoja, joita myytiin vierassataman kirpputorilla sekä Erikan kaupalla.

Erika tuijotti vajan seinää. Laituri natisi jalkojen alla, kohta sekin antaisi perisi.

– Noa lähti kovalla kiireellä verkkojen kanssa. Eväslaatikonkin hän otti mukaansa, ja sen miehen.

Hilda veti toisen pitkän henkäyksen tupakastaan, jonka tulipää paloi jo sentin pituisena.

– Minkä miehen?

Hilda viivytteli. Pieni hymynpilkahdus näkyi valkoisiksi rohtuneiden huulien välistä. Erika ei muistanut koskaan nähneensä Hildan kaulaa.

– Mies, toiselta puolelta, mantereelta. Se, joka vuokraa Noan mökkiä eikä tervehdi. Se, jolla on likaiset hiukset. Ei taida käyttää pihasaunaa, koska savupiipusta ei ole tullut kertaakaan savua.

Hilda laittoi loppuun palaneen tupakan pieneen lasiseen säilykepurkkiin, jossa oli pohjalla vanhoja tumppeja ja muutama tilkka mustunutta nestettä.

– Omituinen hän on, jos minulta kysytään. Sanonpahan vaan: mies tuo mukanaan ongelmia. Niin te aina teette.

– Miten niin me?

– Olette kaikki samanlaisia. Luulette, että saarella kaikki ongelmat katoavat, Hilda sanoi. Kun nainen oli astellut sisään venevajaan, sisältä alkoi kuulua kangaspuiden kolinaa.

Erika ei voinut uskoa, että Noa oli unohtanut. Noa tiesi, miten tärkeä kauppa hänelle oli.

3

SAARISTOKAUPPA OLI perustettu harmaaseen toisen kerroksen liiketilaan, joka oli ollut pitkään käyttämättömänä. Talo oli vanha, maalattu ulkoa punamullalla, rapattu sisältä valkoiseksi. Humiseva vanha maitokaappi ja avatessa kajahtava kassakone toivat Erikalle lapsuudenkesät mieleen. Pyöräretket naapurintytön pakkarilla laiturilta kaupalle. Paljon myöhemmin kauppa lopetettiin kannattamattomana, ja rakennus seisoi yli kymmenen vuotta tyhjillään, ennen kuin Erika päätti avata ruokakaupan uudestaan, koska halusi toteuttaa lapsuuden unelmansa omasta saaristokaupasta.

Yleensä Erika ei halunnut tyrkyttää apuaan sisään tuleville asiakkaille, koska hän uskoi, että oli hyväksi, että he saivat tutkia kauppaa rauhassa. Ehkä he löytäisivät jonkun uuden tuotteen, jota he muuten eivät olisi ostaneet. Mutta Erika seurasi katseellaan Elinin jokaista liikettä, sillä tyttö ei selvästi ollut vain ostoksilla.

Elin oli muuttunut etäiseksi sen jälkeen, kun Pekka oli viety raudoissa pois saarelta. Ehkä Elin häpesi isäänsä, eikä syyttä. Olihan Pekka ollut kuukausien ajan saaren suurin puheenaihe. Erika oli kuitenkin tyytyväinen, että hän oli saanut järjestettyä Elinille kesätöitä ravintolasta,

vaikka hän ei ollut koskaan tottunut äitipuolen rooliin. Elin opiskeli sairaanhoitajaksi Puolassa eikä juuri soitellut, ellei sitten tarvinnut jotain. Eikä Elin ollut kertaakaan tullut vierailulle niemelle Kökarille tulonsa jälkeen, vaikka Erika oli jo kaksi kertaa erikseen pyytänyt.

Nyt Elin käveli hyllyjen välejä leveä hymy naamallaan lisäillen koriinsa siemennäkkileipää, maitoa ja kananmunia.

– Ai hei, Elin sanoi, kun he törmäsivät jauhohyllyn edessä.

Erika tervehti nyökkäyksellä. Loisteputki heidän yläpuolellaan vilkkui tasaisesti. Noa oli luvannut vaihtaa lampun jo viikkoja sitten.

Elin oli ottavinaan mannsuurimoita, vaikka Erika tiesi, ettei tämä syönyt vehnää. Tai ei hän ainakaan aikaisemmin ollut syönyt.

– Onko tässä... Elin ehti sanoa, kun Erika jo vastasi kovemmallalla äänellä kuin oli tarkoitus.

– On siinä, gluteenia.

Kun Erika otti mannsuurimopaketin vastaan, jämiä pöllähti lattialle. Hän laittoi sen takaisin hyllyyn yrittäen hymyillä mahdollisimman keveästi.

– Niinpä onkin, mannanhan on tehty vehnästä, Elin mumisi.

– Et ole vieläkään tullut niemelle.

– On ollut kovin kiireistä ravintolassa.

Erika seurasi Eliniä kuin laiva luotsia hyllynpäädyn takaa, kunnes heidän katseensa kohtasivat. Elin vilkutti hänelle säilykepurkki kädessään.

Erikaa ärsyttivät Elinin tekaistut ilmeet, revityt farkut,

vaaleat hiukset ja se tosiasia, että tämä oli vielä nuori. Aikaisemmin Erika oli maininnut siitä Elinille melkein joka päivä. *Sinä olet niin kaunis.* Elin oli vastannut: *Ei kun sinä olet kauniimpi,* mille Erika oli naurahtanut ensin, mutta kätkenyt suuttumuksen rinnan alle pieneen lokeeroon, jossa hän säilytti kateutta kuin aarretta.

– Missä Noa on? Elin kysyi, kun hän laittoi tavaroitaan hihnalle.

Erika huomasi, kuinka Milla tuijotti Elinin tiukkoja farkkuja samalla kun piippasi tuotteita kassalla. Sekin sai Erikan kädet kihelmöimään.

– Kuulemma kalassa, Erika sanoi. Hän halusi kertoa Elinille mahdollisimman vähän, koska ei enää luottanut tähän.

– Kerro Noalle, että minulla olisi hänelle ravintolalla yksi homma.

– Totta kai kerron, Erika sanoi, vaikka tiesi, ettei tulisi viemään terveisiä.

Työpäivä oli erityisen kireä. Erikaa ärsyttivät tyhjät kolot hyllyissä, sillä kaikki saarella oli rajallista ja suppeaa. Hän huomasi oman kiukkunsa vasta siinä vaiheessa, kun Milla huusi hänelle takaisin. Lapsesta lähti kovempi ääni kuin Erika oli luullut mahdolliseksi. Seinät väreilivät, kun lapsi antoi pakkautuneen teiniraivon päästä ilmoille. Siinä tyttö oli samanlainen kuin isänsä, Pekka, joka oli äärimmäisen rauhallinen, kunnes kattila lensi nurin oikein kunnolla. Kun Erika seurasi Millan kävelyä kaupan rappusilta, hän mietti, että oli työssä pakko olla paljon häntäkin.

Erikan kauppa sijaitsi Kökarin pohjoispuolella, kymmenen kilometrin päässä saaren keskustasta Karlbystä, jossa oli hotelli, ruokakauppa, bensa-asema, posti ja leipomo. Tällä Hellsön puolella oli vähemmän ihmisiä ja vähemmän hälinää kuin saaren keskustassa. Rauhallisuus oli monella tapaa onni, paitsi Erikan kaupan kannalta. Kahdensadan asukkaan Kökarissa ei ehkä sittenkään ollut tarpeeksi väkeä kahdelle ruokakaupalle, vaikka kesällä väkiluku kasvoi moninkertaisesti ja satamat täyttyivät.

Työpäivän aikana taivas käänsi kylkeä. Se peittyi koko leveydeltään erisävyisiin marmorinharmaisiin pilviin, mutta oli silti lämmin. Millakin marssi minisortseissaan ja kevyessä topissaan kiviä potkiskellen maitolavan vierestä mutkan taakse pois Erikan näköpiiristä.

Kaupan seinässä törröttävän pienen Ahvenanmaan lipun muovinen kiinnike natisi ainaisen tuulen voimasta, ja pihalla piknikpöytien auringonvarjot vääntyilivät kirs-kahdellen.

Rappusten vieressä odotti laatikko Hildan tuomia mattoja. Vaikka Erikan mielestä Hilda osasi olla raivostuttava, hän rakasti näitä mattoja. Hilda ei kutonut mitään tavallisia räsymattoja, vaan jokainen yksityiskohta oli tarkkaan harkittu: värit soljuivat yhteen kuin auringonsäteet meren pinnalla, eikä samassa matossa käytetty liikaa värejä. Hapsutkin olivat lyhyet ja värilliset. Erika iloitsi myös siitä, että matot olivat tehty kierrätetyistä käyttökäsitteistä. Hän otti maton korista ja halasi sitä, se tuoksui mäntysuovalle. Hilda ei voinut olla ilkeä ihminen, vaikka siltä välillä tuntuikin, ei, jos hän kutoi näin täydellisiä mattoja.

Erika istuutui autoon. Tietä koristi kolme harmaantu-

nutta maitolavaa. Toisen lavan päällä oli vanhanaikainen maitotynnyri, johon oli kerätty kukkia. Erika käänsi rattia ja ajatteli, että Milla oli oikeassa. Erika oli vihainen Noalle, eikä hänen olisi pitänyt purkaa sitä Millaan.

Milla löntysti valkoisen ateljeen kohdalla. Talon edessä seisoi ruosteinen kuplavoikkari. Kun Erika hidasti vauhtiaan ja liukui tyttärensä vierelle, tämä ei reagoinut mitenkään, jatkoi vain päättäväistä kävelyään suu mutrulla. Erika tunnisti itsepäisen ilmeen omakseen.

– Olen pahoillani, Milla.

– Oletko muka?

– Totta kai olen. Kyllähän sinä tiedät, että rakastan sinua?

Erika kertoi rakastavansa lapsiaan aina kysymyksiensä kautta. Tuntui hankalalta sanoa se suoraan, jotenkin hävetti olla niin avoin ja haavoittuvainen, jopa omille lapsille.

– Tule kyytiin.

– Mitä jos en tule?

– No mitä neidillä on mielessä?

Auto nyki, kun Erika yritti pitää yllä Millan tasaista vauhtia. Yhtäkkiä Milla pysähtyi ja laittoi kädet avonaisen ikkunan päälle ja sai Erikan jarruttamaan äkisti niin, että hän nytkähti kevyesti vasten turvavyötä.

– Päästä minut niihin juhliin.

Tyttö tiesi miten neuvotellaan. Pekka oli samanlainen, osasi vaatia.

– Eivätkö ne juhlat ole täysi-ikäisille?

– Ei! Sinne on tulossa kaikki.

Erika ajatteli omaa nuoruuttaan: miten hän sai mennä

minne lystäsi, milloin lystäsi, eikä silloin kysytty edes lupaa. Milla sentään kysyi, joka kerta.

- No jos tulet kotiin viimeistään kahdeltatoista.
- Kolmelta.
- Älä luulekaan.
- Viimeistään kahdelta.
- Yhdeltä.

Milla istuutui autoon, mikä sai Erikan hymyilemään. Tyttö yritti kaikin voimin vieläkin näyttää tuhtuneelta, mutta tuiman ilmeen alta pilkotti tyytyväisyys. Erika silitti Millan poskea.

- Lopeta.
- En lopeta.

Avolava-auto lähti liikkeelle moottori rasahtaen.

- Milloin me saamme uuden auton?
- Mitä vikaa tässä on?
- Tämä rämisee kuin Noan työkalupakki.
- Ei uusia autoja niin vain saada.
- Anna kun arvaan: meillä ei ole varaa?
- Tämä on ihan hyvä auto.

Mutkan jälkeen alkoi vierassataman suora. Erika pysäköi avolava-auton tienpientareelle pusikon taakse. Oksat rahisivat, kun Milla avasi oven ja astui ulos.

Tien toisella puolella, matalan kallion päällä, oli pieni ranta-aitta, jonka edessä räkätti naurulokkien rykelmä. Siinä lokit päivisin istuivat ja kailottivat, paskoivat kallion valkeaksi, kunnes sade huuhtoi valkoiset läiskät mereen. Erika piti linnuista, jopa tiiroista, mutta naurulokkien ääntä hän ei kestänyt. Se tökki hermostossa jotain kohtaa, mikä sai hänet huonolle tuulelle.

*Benjamin katsoi
horisontin rikkovaa
Kökarin saarta ja mietti,
miksi isä halusi, että
hän tulisi tänne.*

Kun isä kuolee, Benjamin lähtee isän purjeveneellä Kökarin saareen, vaikka on saanut tarpeekseen veneilystä ja merestä. Mutta mitä Benjamin oikeasti pakenee saarelle? Mistä johtuu puhumattomuus, joka on siirtynyt isältä pojalle, aina Benjaminin poikaan asti?

Erika on palannut mantereelta kotitaloonsa Kökariin ja päättänyt rakentaa elämää omilla ehdoillaan. Kun hän näkee Benjaminin ensimmäisen kerran, hän tietää vieraan läsnäolon vaikuttavan koko yhteisöön. Miten miehen saisi palaamaan mantereelle?

Isät jäävät merelle on tuulinen, kirkas
ja arvaamaton kuin Saaristomeri.

9 789510 447628